

El dimoni d'un Manson

L'art esdevé bellesa
quan és grotesc.

Trencar els tabús és
saludable.

I la violència...

Les provocatives
confessions d'una
estrella satànica

del rock, és a dir

Marilyn Manson,

actualment en gira amb
el seu darrer

espectacle, recentment

presentat a Badalona.

La darrera llum del crepuscle il·lumina l'habitació de l'hotel amb una lúgubre palidesa. Els dos guardaespalles de color, talla XXL, que fins fa poc s'estaven davant la televisió mirant *Spy Kids*, se'n van, i ens deixen a soles amb Marilyn Manson. Confessem que estem un poc tensos. L'àura sinistra que envolta l'anticrist del rock, permet les pitjors fantasies.

Artista amb talent o llest provocador? Missatger de Satanàs o artista capaç de reflectir, com els grans autors de l'horror, els nostres temors més profunds i inconfessats? L'androgín, que en la vida quotidiana rep el nom de Brian Warner i que ha triat per nom una antítesi, combinant el cognom del més famós assassí d'Amèrica, Charles Manson, i el nom de l'estrella hollywoodiana més estimada, Marilyn Monroe, no renuncia a l'aspecte d'ultratomba ni tan sols per a les entrevistes. Del rostre pintat de blanc, com la màscara de *Scream*, resalten els llavis color carmí i els ulls encerclats per una espesa ombra negra. També la lent blanca en l'ull esquerre està al seu lloc, com si ho digués el guió. El passat 5 de desembre va presentar al Palau Olímpic de Badalona el seu darrer espectacle, *The Golden Age of Grotesque*, en gira per Europa. La crítica el va trobar una mica fluix i infantil, però el públic va omplir de gom a gom el pavelló.

—El seu darrer espectacle està inspirat en l'expressionisme dels anys vint.

Coreografies sado-maso que recorden els quadres de George Grosz i el vestuari d'estil nazi de Jean-Paul Gaultier. Per què?

—Hi ha moltes raons per les quals he decidit de construir un pont entre avui i els anys que precediren la Segona Guerra Mundial i l'arribada del nazisme. Per exemple, el tracte que m'han donat als EUA el president George W. Bush i els seus principals partidaris, els fonamentalistes cristians, no és molt diferent del patit pels protagonistes de l'anomenada "art degenerada".

—No li sembla que exagera?

—No. Bush en persona i el seu entorn m'ha assenyalat amb el dit com el responsable moral de la matança dels joves a l'escola de Columbine. Des del punt de vista polític, realment vivim una "nova edat d'or del grotesc", com diu el títol del meu espectacle. Dit això, si és veritat que Amèrica és sinònim de democràcia, el fet de ser Marilyn Manson és el millor suport que penso que li puc donar al meu país, independentment del partit que governi.

—Parlem del seu espectacle. De debò és satànic?

—Admet que he creat, amb els meus espectacles i els meus discos, un món de fantasia extrem i estrany, però a mi em ve com anell al dit. Durant els anys vint i trenta del segle XX el públic freqüentava el cabaret i el vodevil per tal d'evadir-se de les

"Els espectadors de *Golden Age of Grotesque* troben un espectacle musical que tracta la política, el sexe, la religió, el malson d'una nova guerra mundial, amb extrema ironia."

pròpies angoixes, per oblidar la follia d'un món que caminava cap a la catàstrofe. Els espectadors de *Golden Age of Grotesque* troben el mateix clima: un espectacle musical que tracta la política, el sexe, la religió, el malson d'una nova guerra mundial, amb extrema ironia i sarcasme. No hi ha res de satànic en això.

—Tot està ja dit, no cal afegir-hi res més", són paraules de "This is the New Shit", la cançó que obre el seu nou disc. Després d'haver explorat durant

deu anys els extrems del *sex&drug* i de la androgínia, fa la impressió que tot això hagi perdut tota la seva força transgressora.

—La cançó que ha esmentat és també la primera que vaig escriure del nou disc. Han transcorregut deu anys des del meu inici com a Marilyn Manson i em sent com si hagués aconseguit un cicle. Es podria veure d'una altra manera i pensar, per exemple, que com a artista acabe de fer deu anys i que fins ara he raonat

com un noi. L'edat dels límits i de la responsabilitat comença quan hom esdevé adult. Per tant, ara he fet un àlbum diferent dels anteriors: no l'he enregistrat de la mateixa manera, no he cantat de la mateixa manera. He canviat la gent i part dels músics que m'envolten. He girat la meua vida de cap per avall i la creativitat ha tornat.

—Explorar els límits de la censura i estar pendent del que ocorre, és aquesta la seva filosofia?

—El meu objectiu no ha estat mai sorprendre el públic. Penso que és necessari que un artista sigui provocatiu, ja que l'objectiu de l'art és justament fer reflexionar, fer preguntes que necessiten una resposta. Des del principi, he cercat desmuntar els judicis fonamentats en idees preconcebudes, estimular la gent perquè s'interrogués sobre què creure, sobre els seus desitjos i els seus temors.

—Després de l'aparició de "Mechanical Animals" va declarar que la missió de Marilyn Manson era la de conquerir la innocència, explorant els abismes de la perversió. No hi havien pensat ja De Sade i Baudelaire?

—Aquell àlbum en realitat explorava el concepte de celebritat. El punt de partida era que Jesucrist va ser la primera estrella del pop i que l'origen de tota la idea de la fama i de la celebritat la trobem al cristianisme.

—No va ser John Lennon la primera estrella rock que va afirmar: "Sóc més famós que Jesucrist"?

—Exactament. Jo en canvi vaig dir: "Sóc més famós que Satanàs", perquè entre el rock-and-roll i la religió sempre ha existit un lligam profund. No tinc res contra el cristianisme. La gent necessita qualsevol cosa en què creure i la meua religió és l'art. Només estic en contra de la instrumentalització que se'n fa. Molta gent no entén això, creu que sóc un adorador de Satanàs, però són bajanades. En realitat, les meves idees sobre la religió són complexes i impliquen més nivells de lectura que no es pensa la gent.

—T. S. Eliot opinava que el satanisme és l'intent d'entrar en el cristianisme

Satanàs, sexe, droga i rock'n roll

Marilyn Manson (Brian Warner al registre civil) va nèixer l'any 1969 a Canton (Ohio), quan la cultura hippy celebrava el seu esplendor amb el festival de Woodstock. Amb 18 anys es va traslladar a Tampa Bay (Florida), on comença a fer els primers passos, com a periodista, en el món de la música. Com confessa en la seva autobiografia *El meu llarg camí a l'infern* (Sperling & Kupfer), seran les trobades amb Iggy Pop, David Bowie, Red Hot Chili Peppers i d'altres estrelles del rock, les que el convenceran que seria més divertit concedir entrevistes provocatives, en lloc de fer-les. Al principi, els crítics no van dubtar a catalogar aquest androgin amant del satanisme, amb estètica gòtica i fetitxista sexual, com l'enèsima i perversa revisió d'Ozzy Osbourne i Alice Cooper. Però, potser que, si després de deu anys la seva metamorfosi de fenomen de barri a fenomen cultural es dona per acomplerta, això vulgui dir que darrere de la màscara hi havia alguna cosa més que un astut màrqueting.

L'àlbum debut, *Portrait of an American Family* (1994), encara es ressent de la influència del productor Trend Reznor, líder dels Nine Inch Nails, banda californiana de sonoritat industrial lúgubre. La coberta era el retrat en plastilina de la típica família americana disfuncional, asseguda davant la tele-

visió. El videoclip de 'Get your Gunn' va estar prohibit pel gestor dels continguts del web, perquè el trobaven culpable d'incitar els joves a usar les armes. Una sentència paradoxal: la cançó narra la gesta d'un fonamentalista cristià (un tal Gunn, amb dues enes) que assassinava a trets d'arma de foc. En *Smells Like Children* (1995), disc fosc, caòtic i enregistrat sota la influència evident de diverses drogues, Manson parla de la infantesa abusada. Un tema recurrent en la producció d'aquest artista, víctima ell mateix, de ben menut, d'un episodi de violència sexual. 1996 és l'any d'*Antichrist Superstar*, el seu àlbum més ambiciós i controvertit, ple de referències simbòliques al satanisme, a la càbala, a les disciplines ocultes. També l'any 1996, Manson debuta a Hollywood en el fim *Carreteres perdudes*, de David Lynch, el seu director favorit, amb el paper d'una estrella del porno guerxo i inquietant. El següent àlbum, *Mechanical Animals* (1998), marca un gir. Sense Trend Reznor en la producció, els aspectes gòtic-industrials cedeixen el lloc a un rock de càire més glam i esteticant. L'any 2000, un any després de la matança de Columbine, surt *Holy Wood*, més tòxic i dur que l'anterior, i ric en reflexions sobre l'assassinat de John Kennedy i el culte a les armes als EUA.

per la porta del servei. Què representa per a vostè?

—Com van explicar Aleister Crowley, un ocultista del XIX, i Friedrich Nietzsche, el satanisme significa comprendre la natura humana sense prejudicis i aprendre a emprar-la en el nostre benefici, més aviat que patir per les nostres imperfeccions. La Bíblia ensenya que allò que ens fa humans són les nostres febleses: la luxúria, la ràbia, l'enveja. Sentiments que ens fan sentir automàticament pecadors i que demanen el nostre penediment. D'aquesta manera la religió controla les nostres consciències. D'altra banda, l'home necessita ser controlat, ja que els nostres instints no són diferents dels de les bèsties. Tanmateix jo penso que és millor comprendre les emocions i aprendre a acceptar-les per allò que són, en lloc de negar-les i patir-les.

—El pecat original no és la manca d'amor?

—Allò més important és aprendre a acceptar els altres i acceptar-se. D'altra manera, la gent comença a odiar-se a si mateixa i a la resta del

món. Per això hi ha tanta violència per tot arreu, tanta frustració i problemes psicològics. Quan era menut, no podia adormir-me per temor que de nit el dimoni se me'n portés amb ell, perquè no havia fet bon dat. Després he entès que el dimoni no podia ser pitjor que jo. I he canviat la meua opinió respecte a la religió.

—Quan escoltem el terme satanisme, pensem en pel·lícules com *Rosemary's baby*, en misses negres, en rituals

**“És millor
comprendre
les emocions
i aprendre
a acceptar-les per
allò que són, en
lloc de negar-les
i patir-les”**

crucents, de què són plenes les cròniques. També per això els catòlics la temen.

—Pel maig tenia un concert a Monza. Però segurament sacerdots i frares havien estat fent els seus conjurs i, ironia del destí, se me'n va anar la veu. Es deuen haver pensat que Déu va escoltar les seves pregàries. Però va ser una coincidència.

—S'ha sentit a dir que el concert es va cancel·lar per les protestes dels catòlics.

—No, va ser la meua veu, se'n va anar. I ara tornaré.

—Per què li diverteix tant ensenyar el seu darrere en concert? Refregar-se'l amb la Bíblia o amb la bandera americana? Es pot dir que els seus fans estan més familiaritzats amb el seu cul que amb la seva cara.

—Són la censura i els tabús els que creen els nostres fetitxes. Segons la moral corrent, cristiana i sexòfoba, hi ha una connexió entre 'anal' i 'mal'. En alguns estats del meu país, la sodomia, encara que es practiqui en la intimitat d'un dormitori, entre home i muller, es castiga amb l'ar-

"Estic a l'inici d'un nou trajecte creatiu. Acabe d'enllestir un nou videoclip. Hi veureu un Manson tancant en una habitació d'hotel, més destructiu i vulnerable que mai. El pròxim serà una pel·lícula, la història d'un mag, i aquesta vegada el director seré jo."

rest. En la pràctica, ensenyar el darrer no és una altra cosa que un espill sarcàstic de la fixació anal dels Estats Units.

—Totes les bandes de rock al principi imiten algú altre. Quins han estat els seus models?

—Vaig quedar enlluernat amb un concert d'Iggy Pop amb els Jane's Addiction. Tenien la mateixa atracció treatal que els Kiss i Alice Cooper. Però eren sens dubte més veritaders i intensos. Tot i que David Bowie al principi va estar una font important d'inspiració.

—Vostè pensa que passarà a la història per la seva música o per les seves provocacions?

—He entès que no haig de limitar la meva expressió només a la música. Hi són els vídeos, els espectacles, la fotografia i, més que cap altra cosa,

adoro pintar. Només estic a l'inici d'un nou trajecte creatiu. Acabe d'enllestir un nou videoclip dirigit per Asia Argento, la cançó es titula '(s)Aint'. Hi veureu un Manson tan-

"No sóc responsable de l'educació dels vostres fills. Però si haig de fer de boc expiatori, no m'importa"

cant en una habitació d'hotel, més destructiu i vulnerable que mai. El pròxim serà una pel·lícula, la història d'un mag, i aquesta vegada el director seré jo.

—Parlem de responsabilitat. És conscient que representa un model per a molts joves?

—No sóc responsable de l'educació dels vostres fills. Però si haig de fer de boc expiatori, no m'importa.

—La història del rock és plena de "mestres malvats". Cada generació ha tingut els seus. Qui és ara per ara el més malvat d'Amèrica: Marilyn Manson o Eminem?

—George W. Bush, sense cap mena dubte.

Alberto Dentice

© L'Espresso - EL TEMPS

Traducció de Yolanda Guirao Sánchez